

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

KVĚTEN 2002 *** ROČNÍK III.*** ČÍSLO 5

Citát inspirující:

Snad se války opakují proto, že jeden nikdy nemůže úplně pochopit utrpení druhého.
E.M.Remarque – Na západní frontě klid

PAN ŘÍDÍCÍ ... PETRU KOVÁŘOVI

Václav Franc

Petr Kovář (*1889 v Bořkově - 18.května 1942 Osvětimi), učitel na škole v Úlibicích, předseda odboru sokolské župy Jičínské – Čížkovy

Znali ho jako pana řídícího

Přísného

ale naučil

říkalo se ve vsi

Psal školní kroniku

Vesnické divadlo mu přirostlo

k srdci

vedl knihovnu

jak už to tak kantoři dělávají

Komu mohl vadit

Komu mohlo vadit

že cvičil v Sokole

Jednou při dopoledním

vyučování

nadepsal křídou na tabuli

datum 10.října 1941

krasopisně

tušil, že je to naposledy

Kožené pláště si pro něj přišly
před očima svých žáků

Loučil se pohledem s dětmi

kteřé mu přirostly k srdci

s tabulí, lavicemi

s úlibickou školičkou

na kopečku

Tušil

že jej nezhou na rekreaci

z Osvětimi byl

NÁVRAT NEŽÁDOUCÍ

Každý květen rozkvete puget

pod pamětní deskou

na místní škole

a jeho žákům je dávno víc

než panu řídícímu tenkrát

když zmizel v nenávratnu

do nezapomínání

ANGAŽOVANÁ TVORBA ANO ČI NE ?

Část dnešního čísla Kobry jsem se rozhodl věnovat angažované tvorbě. Co je to vlastně angažovaná tvorba? Ve Slovníku cizích slov z roku 1986 jsem se dočetl, že angažovaný, je takový člověk, autor, který aktivně a intenzivně podporuje zejména veřejnou činnost politiků jedné strany a vlády, v umění potom ten, kdo tvoří konstruktivní umění zabývající se problémy současného života.

Tak tedy prakticky veškerá naše tvorba je vlastně angažovaná, protože se zabývá problémy současného života, ať píšeme o nefungujícím automatu nebo o problémech v rodině, v práci, vždycky odrážíme skutečnost, chceme ji mapovat, snad i občas měnit. Možná, že se to někomu nebude líbit, protože má pojem „angažovaný“ spojen s tím, co jsme byli zvyklí chápat pod tímto pojmem před rokem 1989, ale je to tak. Píšeme česky, českým jazykem, angažujeme se tedy pro české čtenáře, oslovujeme je.

Já si dokonce myslím, že angažovat se, není nic špatného, není to pejorativní, hanlivé, protože každý člověk by neměl mlčet, když se děje něco špatného, odsouzeníhodného, natož pak autor, spisovatel. Angažujeme se pro dobrou věc a nemusí to být zrovna na kandidátních listinách politických stran v blížících se volbách.

Před časem jsem četl, že z našich deníků a novin zmizela poezie komentující současné kulturně-politické dění, autor, tuším Miroslav Kovářík, citoval třeba Františka Halase a jeho báseň „Praze“ na podzim roku 1938. Nesouhlasil bych tak docela, zmizela poezie z čelních stránek a možná že dokonce ze všech stránek novin, na úkor reklamy, ale nezamizela a nikdy nemůže zmizet angažovaná tvorba, vyjadřování se autora k realitě.

Angažujeme se v oblastních denících, ve svém okolí. Možná, že si uděláte i nepřátele, tak to už na tom světě chodí, ale pocit, že jste nemlčeli, že jste stáli na té správné straně, že jsme udělali alespoň něco než jen bezradně svěřili ramena, ten pocit nechť vám je tichou odměnou.

Věřím, že několik ukázek v dnešní Kobře jenom potvrdí moje slova: Každý tvor žije v komunitě ostatních, žádný autor nežije ve vzduchoprázdnu.

Václav

PRUTY SVATOPLUKOVY

Zlata Zákoutská

(V Nové Pace 18.března 1991)

Láska byla smyslem našeho života. Cit hluboký, nezištný, schopný každé oběti. Věkový rozdíl nás jen sblížoval. takový vztah byl mezi mnou, bratrem a rodiči. Řadu let je bolestně postrádám. Až tyto dny jsem nahlas řekla: "Zaplat' pánbůh, že už nežijí a nedočkali se právě uplynulých dnů!"

Oba se narodili na sklonku minulého století. Dětství a mládí prožili v Rakousko-uherské monarchii. V prostředí nadvlády, kdy bylo tvrdě potíráno vše slovanské, byli vychováni jako vlastenci. Po válce v roce 1919 byl otec přidělen na poštu do Kežmarku, později jmenován "postmajstrem" ve Stupavě. Bída, špína a nemoce byly úzce spjaty se slovenským venkovem. Část obyvatelstva vyla negramotná.

Mladá žena, doposud zvyklá na městské pohodlí, kuchařku a služebnou, dobrovolně zaměnila Prahu za neuvěřitelné podmínky. Podrobné zápisky z té doby jsou výmluvným svědectvím, s jakými těžkostmi a problémy se potýkali. Nikdy si nestěžovali. Byli spokojeni a šťastni. Zvládli i práce, které neznali. (Rodiny ve Stupavě si samy pekly chléb, krmily domácí zvířata.)

Brzy se sžili s prostředím, se Slováky, ale i příslušníky menšin - Maďary, Němci, Židy. Cenili si postoje prostých lidí k životu, různých dovedností, které městský člověk nezná. Oblíbili si je a oni stejnou mincí opláceli. Ne však každý český úředník se choval tak, jako oni. Někteří se povyšovali, dávali najevo nadřazenost. Nepochopili své poslání, povinnost pomoci.

Ve Stupavě se narodil můj bratr. Ve třicátých letech se rodina ze zdravotních důvodů stěhovala do Podkrkonoší. V hornobranské poště jsem se poprvé „nadejchla kerkonošského pouětří“ já. Rodiče často vzpomínali na Slovensko. Pouta osobního přátelství se Stupavany zpretrhala až smrt. Byli jsme vedeni k lásce a úctě k bratrskému Slovensku a k hrdosti, že všichni dohromady jsme Čechoslováci (bez čárky).

Bratr i já jsme v tomto duchu pokračovali ve výchově svých potomků. Klasickou ukázkou výchovných výsledků a tolerance v praxi je život mého syna. našel si inteligentní a milou ženu z východního Slovenska. Usadili se na Moravě. Jejich chlapečci jsou už Valaši. Všichni hovoří moravským nářečím. Jen domácí písemné projevy školáků kontroluje otec - Čech. Nikomu to nevadí. Naopak.

Víme, že na okraji Prešova máme kus své upřímné rodiny, kam můžeme kdykoliv přijet, právě tak, jako oni k nám.

Události posledních dnů sleduji s úzkostí. Různé projevy národnostní nesnášenlivosti z obou stran se mne osobně a bolestně dotýkají. Jakoby jedovatá slina dopadla na minulost mých rodičů. Za žádné války a režimu nezměnili nikdy svůj postoj a lásku ke Slovensku. Nejvýše nadávali na vedoucí činitele. Mělo by se teď zhroutit krédo jejich života? A co moje děti? Neotřese to jejich rodinnými vztahy?

Aby se člověk dokázal orientovat a objektivně posuzovat situaci a "neházel všechny Slováky do jednoho pytle", nestačí jen inteligence. Musí mít přehled a cit. Lidský cit.

Vulgární projevy, kterých jsme byli svědky, nepatří ani do průměrné kulturní společnosti, ke které se snad naše národy mohou ještě počítat. Zapomínáme na zkušenosti z historie a také na pruty Svatoplukovy.

VÍTE, ŽE ...

-Pavel Vydra není pouze autorem epigramů, přispívatelem do Pojizerských listů, ale jeho články se objevují i v odborných pedagogických časopisech. Nedávno jsem náhodou objevil jeho článek Venkovské školy jsou balzámem na dětskou duši v odborném časopise pro učitele základní školy Komenský (září-říjen 2001).

- Zlata Zákoutská v květnovém čísle Achátu vzpomíná na svůj ročník 1932, mimo jiné i na kroniku, kterou pro spolek scházejících se bývalých spolužáků z Lázní Bělohradu sama vede.

- V květnovém čísle Prochorovin najdete v příloze koncept projevu Jany Hofmanové, který si připravovala na vernisáž výstavy malíře Ščigola na 1.května, bohužel již jej nemohla přednést (viz poslední strana Kobry).

- Martin Žantovský uveřejnil v Pojizerských listech svůj fejeton Zhasněte standardní svět 8. května 2002

Václav

ČESKÉ RODINNÉ POHÁDKY

Nakladatelství Aleš Skřivan mladší uvedlo koncem dubna na náš knižní trh další publikaci. Jedná se o soubor pohádek českých autorů, účastníků literární soutěže Rodinná pohádka, kteří byli vybráni z více než pětiset autorů současných pohádek. Pro náš spolek je potěšující, že mezi vybranými autory je i Václav Franc, zastoupený v této knize příspěvkem Pohádka o velikém zubu. Kniha České rodinné pohádky byla oficiálně představena veřejnosti na setkání MATEŘINEK v Nymburce v květnu 2002. Ilustrovala je MUDr. Jaroslava Moserová.

Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

PLECHOVÝ BUBÍNEK

Günter Grass

Günter Grass nositel Nobelovy ceny z konce 90.let 20.století napsal na počátku 50.let svoji prvotinu Plechový bubínek, kterou si otevřel dveře do povědomí čtenářů a do světové literatury. Četl jsem již dříve dvě jeho knihy (Žabí lamento, Mé století), a tak jsem rád sáhl i po jedné z jeho nejznámějších knih.

Grass, člověk který se narodil v dnešním Polsku a po 2. světové válce byl odsunut do Německa využívá ve svém románu Plechový bubínek autobiografické zkušenosti předválečného Polska a poválečného Německa. Jako hlavního hrdinu si zvolil postiženého hrbáčka Oskara, narozeného v roce 1924, který přestane ve třech letech po pádu růst. Tělesně se sice nevyvíjí, ale duševně ano, i když je považován společností za outsidera, prožívá život stejný jako jeho vrstevníci, naopak je obdařen schopností rozechvívat sklo a pak, dokáže na svůj plechový bubínek vybubnovat svoje životní peripetie i to, co slyšel o životě své rodiny od své babičky. Prožívá smrt své matky, svého strýce, pravděpodobného otce Jana Bronského, obránce Polské pošty v prvních zářijových dnech roku 1938, aby nakonec zplodil syna Kurta s Marií, pozdější druhou manželkou svého papírového otce Matzeratha, který na konci války, při příchodu sovětských vojsk umírá a právě při jeho pohřbívání spadne do jeho hrobu Oskarovi průvodce jeho životem - plechový bubínek. Tak začíná další část života hlavního hrdiny Oskara, který vystřídá další příležitostná zaměstnání v Düsseldorfu. Oskar na svůj život vzpomíná ve zdech psychiatrické léčebny, kde vlastně v padesátých letech svůj životní příběh vypráví.

Není jednoduché popsat na několika řádcích příběh odehrávající se na více než šestistech stránkách, ono není ani jednoduché se prokousávat celým dějem trvajícím více než půl století, ale určitě to stojí za to.

Grass je výborný vypravěč, má smysl pro detailní zobrazení a nechává děj jednotlivých epizod gradovat. Celý román rozdělil na tři části a mám takový dojem, že by z hlediska vyznění bylo možná lepší, kdyby román končil odsunem, tj. druhou částí. V té třetí je podle mne Grass příliš rozvleklý a pro samotný příběh již nesděluje nic převratně nového.

Zajímavé je i střídání pozice autora, kdy jednou děj vypráví sám Oskar a plynule autor přechází do třetí osoby.

Dále bych chtěl říci jednu zajímavost. Když čtu, mám u sebe tužku a zaznamenávám si citace zajímavých momentů díla, třeba jen krátkou větu, ale ... stalo se mně to již při dvou předchozích Grassových knihách, já si na těch více než šestistech stránkách nic nezaznamenal. Sám dost dobře nevím proč. Ta kniha má velký náboj, je to vlastně protiválečná kniha, stejně jako Remarqueův román Na západní frontě klid, je psaná z pozice příslušníka národa, který válku vyvolal, ale na rozdíl od Remarquea jsem zde nenašel nic za

zaznamenání. Kniha je pozoruhodná jako celek, ale těžko z ní citovat úryvek jednoznačně charakterizující dílo.

Přesto, pokud máte dost času a trpělivosti, doporučuji přečíst si některou z Grassových knih. Myslím si, že právě to, co nedovedu říct, vystihnout je to, co dělá Grassův Plechový bubínek světovým románem, byla v něm poodhrnutá rouška tajemna, vyslovení tajemství nejvšednějšího života originálními prostředky. A ať je Oskar jinačí než ostatní lidé, především svým vzezřením, je stejný svými radostmi a bolestmi. Nevím jestli právě tuto věc chtěl Grass čtenáři říci, ale já si z něj беру právě to, že člověk by neměl být hodnocen podle toho, jak vypadá, ale podle jeho činů, které bychom se měli na kontextu doby snažit pochopit. (Václav)

DOZVUKY SCHŮZKY

Na dubnovou schůzku (24.4.) mezi nás přišla paní ing. Jarmila Novotná z Holína, která píše kratší prozaické útvary. Nechává se inspirovat vlastními prožitými životními situacemi, které se snaží humornou formou a s nadhledem zaznamenávat. Jednu ze svých próz na schůzce přečetla. Dosud nikde nepublikovala, pro okruh svých přátel a známých vydala vlastním nákladem několik desítek výtisků knížečky líčících prožitky její rodiny.

Jarmila Novotná pochází z Nového Jičína, do našeho kraje přišla v posledních letech, bydlela nejprve ve Valdově na Novopacku a následně se přestěhovala do Holína, kde má s manželem auditorskou firmu. (Václav)

OBLÉKÁNÍ SLOV aneb RECENZE VLADIMÍRA PÍŠI

V digitálním čase stále rychlejšího přenosu informací je cesta vzniku a přenosu tištěného slova jaksi nepatřičně pomalá a až staromódně nedokonalá, ale houževnatá. V českých a moravských městech a městečkách se stále neúnavně píše – a začasť v skoro obrozenecky nadšených skupinkách lidí různých „civilních“ profesí, kteří se nejen scházejí a diskutují nad literaturou, ale hlavně tvoří, redigují a vydávají. Téměř stostránkový almanach Striptýz duše vydala Městská knihovna Jičín v minulém roce jako už pátý výsledek takového snažení autorů sdružených v Literárním spolku regionálních autorů, přičemž slovo region zahrnuje poměrně širokou oblast od Českého ráje až k Podkrkonoší i dál. Není však příliš důležité, odkud desítka prozaiků a básníků pochází či kde žijí, „místních reálií“ objevíme v jejich příspěvcích jen minimum. Spíš by bylo možné vystopovat jakýsi společný tvůrčí (životní?) pocit a přesvědčení o možnostech seberealizace prostřednictvím autentického psaného slova. Nejzřetelněji v básních osmnáctiletého Kamila Fouska – střídmé a sdělné reflexe odrážejí prožitky zdravotně postiženého člověka s přesvědčivostí, která připomíná dnes už téměř klasickou tvorbu Oldřicha Wenzla nebo Aloise Volkmana. O dobré dvě generace starší Zlata Zákoutská zaměřuje netypickou literární vzpomínku do „studených“ padesátých let a přidává i kuriózní vstup do nového tisíciletí. Polarita dětství – stáří, minulost – přítomnost se vůbec v almanachu projevuje velmi výrazně: v baladickém příběhu Červená mašle Bohumír Procházka rozehrává motiv napjatého přátelství osamělého starce a mentálně postiženého děvčátka, úryvkem z delší prózy zavádí čtenáře Václav Franc do poláckovského světa dětství a maloměstských postavíček, byť tatínek malého hrdiny nejezdí na motorce, ale na kombajnu. Také v příspěvku Renáty Kotlářové Zuzana jde o „svět dětskýma očima“, tentokrát však cítíme místo idylky temnou hrozbu, jak se zřejmě projeví v pokračování příběhu. A ještě jedna malá holčička – tentokrát v realistickém „všednodenním“ příběhu Martina Žantovského o malém lidském štěstí, které snad potká její maminku. Náměty tedy svým způsobem známé, pokračování či konce předvídatelné, kvalita psaní však jistě nadstandardní, alespoň pokud srovnáváme s podobnými almanachy a soubory. A platí to obdobně i o poezii – literárně zřejmě zkušený a sečtělý čtyřicátník Pavel Vydra píše poezii s jistotou a přehledem i se smyslem pro detail, o generaci mladší Monika Eberlová tvoří s křehkostí i troulalostí, jak na ni prozrazují velká témata přírody, umění, svobody člověka a samozřejmě lásky v mnoha podobách. Milostnou poezii píše také Pavel Zeman, i když

například jeho básně Meditace a Hodina geometrie posouvají láskyplné motivy do jemně ironického životního zmoudření a zklidnění.

Striptýz duše byl psán (a zřejmě i redigován a sestavován) s poctivostí a úporností, jakých jsou schopni jen lidé zapálení pro literaturu i pro život, jak přesvědčují téměř všechny stránky (a opět se vnucuje jistý odkaz na moderní obrozence a ctitele slova a myšlenky). Je zřejmé, že pátý sborník tohoto druhu dobře reprezentuje jak jednotlivé členy, tak celý Literární spolek, i když ne všechny příspěvky natolik „udeří do očí“ jako v úvodu zmiňované básně Kamila Fouska nebo dosud necitovaná brilantní sci-fi Petra Veselého s příznačným názvem Kniha života. Osobně bych se nebál uveřejnit ani více informací o autorech (v závěru je vskutku otištěn jen rejstřík autorů, nabízely se spíše menší medailónky) i o samotném sdružení a jeho činnosti. Nepochybně však celkově pro jednotlivé autory i sdružení samotné vyznívá almanach jednoznačně jako výzva (a také trochu bič nad sebou samým): pište, tvořte, redigujte, oblékejte dále slova, svlékejte dále své nitro, strhávejte masky, chcete-li, děláte to dobře...

Vladimír Piša

Snímek z autorského čtení 6.března v Jičíně, kdy jsme představili almanach Striptýz duše.

DOPIS Z BESKYD

Naše spolupráce s Literárním klubem Petra Bezruče pokračuje. Pan Jaromír Grygar mně zaslal jejich zpravodaj věnovaný jaru a zároveň informace o dalším ročníku literární soutěže Beskydy 2002. Bohužel tentokrát se z důvodů nedostatku financí rozhodli členové klubu uspořádat soutěž pouze pro občany Euroregionu Beskydy. Václav

LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

Ikaros 2002

Soutěž původní a dosud nepublikované povídky z oblasti sci-fi, fantasy nebo fantastického hororu. Zásilku označte heslem LS IKAROS. Maximálně 40 normostran textu, ve dvou kopiích a přiložte zalepenou obálku se jménem autora, adresou a rodným číslem, případně telefonem a názvem soutěžního příspěvku. Soutěž je anonymní.

Práce zasílejte na adresu: Ikarie, Radlická 61, 150 02 Praha 5. Uzávěrka soutěže je 31. května 2002.

Evropský fejeton

Obec moravskoslezských spisovatelů a město Brno vyhlašuje literární soutěž Evropský fejeton – Visegrádský fejeton 2002. Do soutěže je možno přihlásit texty (fejeton, esej) publikované od 1. července 2001 do 30. června 2002 v novinách, časopisech, sbornících či na internetu. Texty přijímá do 30. června 2002 Obec moravskoslezských spisovatelů, Dřevařská 19, 602 00 Brno, tel. 05/4924 7750. Václav

KVALITU LITERATURY URČUJE TRH?

Stojím v knihkupectví a vybírám knihu, kterou si toužím koupit. Jako vždy mě však zaujme více autorů a nakonec si odnesu třebas i úplně jinou knihu než tu, pro kterou jsem si přišla. Paní vedle vybírá mezi láskyplnými romány, ve tváři blažený, zasněný výraz, asi se těší na romantické chvíle prožité s novou knížkou nebo vzpomíná na románek již přečtený. Literatura červené knihovny a podobných děl ze života je velmi oblíbená, čtivá. Nezaměstnává toliko mozek, jako spíše navozuje příjemné pocity úniku od reality, možná někdy i napoví, jak řešit své denní strasti. Ovšem je považována spíše za literaturu brakovou, jenž

člověku mnoho nedá. Co vlastně člověk od literatury očekává ? Že ho obohatí ? inspiruje ? dodá tvůrčí energii ? odpočinek mozku (od starostí všedních dnů ?) osvěžení stereotypního života, zkusit s hlavními hrdiny prožít to, čeho by se sám ve skutečnosti nikdy neodvážil ? (skrytí vlastních slabostí za hrdinské činy smyšlených postav ?) touhu po lásce, porozumění ? nebo hluboké zamyšlení nad filozofickými otázkami o životě a smrti ? Jak můžeme posoudit co je hodnotné a co ne? Každá kniha něco přináší, vyvolává v nás reakce. Kupříkladu svět bez „brakové literatury“, myšleno literatury čtivé, nicméně povrchní. Všichni lidé nemohou číst jen hlubokomyšlné knihy, ať už mají jakýkoliv důvod. Není náhodou také mistr ten, jenž dokáže psát „brak“? Dokázal by třeba Franc Kafka napsat něco, co by si chtěla přečíst většina čtenářů ? Pokud ovšem určuje kvalitu literatury trh, potažmo čtenáři preferující konzumní, lacinou chcete - li brakovou literaturu, a těch je bohužel většina, pak opravdu nevím, kde hledat z mého pohledu kvalitní literaturu, která je nejen čtivá, ale též nabízí řadu nezodpovězených otázek a bezmála hlubší pohled na svět. Touha po konzumním čtení je dána dnešním životním rytmem, uspěchaným, stresujícím se stále se zvyšujícím tempem. Člověk je vržen do davu společnosti, který se různě valí, tlačí, až ho úplně vykopne vyždímaného a prázdného jak vyjedenou konzervu, v níž je ticho, až to zabolí. Literatura jakákoliv pro kohokoliv je duševním sněním, myšlením a v každém případě obohacením. Nebo je to úplně jinak ?

Monika Eberlová

POZVÁNKA NA SCHŮZKU POBOČKY OBCE SPISOVATELŮ

Přišla pozvánka na schůzi Pardubické pobočky Obce spisovatelů - je určena pro všechny členy LIS. Budu moc ráda, pokud se tam alespoň někdo dostanete. Opis pozvánky: Krajská knihovna v Pardubicích - oddělení kulturních služeb, Sukova třída 1260, 530 02 Pardubice, tel.040/6500755,6513131. **POZVÁNKA**

na členskou schůzku Pardubické pobočky Obce spisovatelů, která se uskuteční v sobotu 18. května 2002 od 14,00 hodin v klubovně odd. kult. služeb Krajské knihovny, 1. patro Domu hudby v Pardubicích.

Program: 1. Úvod předsedy , 2. Informace o spolupráci s divadlem Exil Pardubice, 3. „Neznámí, neznámé“ - projekt o autorech regionu, 4.Návrh literárních akcí, 5. Diskuse.

Informace pro mimo pardubické účastníky: Z nádraží ČD pojedete autobusem MHD č. 6, 8, 9, 12, 13 na zastávku U Východočeského

divadla. Vráťte se ve směru jízdy na Sukovu třídu - Dům hudby se nachází proti Tyršovým sadům. Před Domem hudby je placené parkoviště. Na setkání s Vámi se těší Petr Musílek v.r. předseda Pardubické pobočky Obce spisovatelů Vyřizuje: Hana Cihlová, tel. 040/6500755.

Jana B.

MUZIKA PAKA 2002

Sedmý ročník festivalu MUZIKA PAKA aneb „kultura v kraji blouznivců“ se chystá ve dnech 31.května až 2.června 2002. Festival netradičních žánrů nabízí nejružnější akce, nebude chybět např. Filip Topol, který již v Nové Pace byl několikrát. Přislíbena je účast Ivana Martina Jirouse, který by se měl zúčastnit v sobotu 1.června večer promítání filmu Radka Tůmy „Chvála bláznovství“.

Tři dny budou vyplněné netradičními žánry všech druhů, další informace můžete získat na adrese MKS Nová Paka, tel. 0434/623715. Permanentka na celý festival stojí v předprodeji 300,-Kč, přímo na festivalu potom 350,-Kč.

Václav

CHYSTÁME NA ROK 2002 ...

V letošním roce bych se chtěl pokusit vydat ještě tři sbírečky podobného typu jako jsou naše Profily. V té první bych chtěl dát příležitost poezii o dětství, rodném kraji (pod názvem MĚSTO, MOŘE, KUŘE, STAVENÍ) a v tom druhém poezii o lásce, přátelství, intimní zpovědi (ŽENA, RUŽE, PÍSEŇ, KOST).

Prosím proto autory, kteří mají zájem o uveřejnění svých prací, aby mně zaslali buď e-mailem nebo přinesli na schůzku maximálně 5 básní ke každé tematické, event. krátkých prozaických útvarů (maximálně 30 řádků).

Dále bych chtěl pokračovat v načaté loňské tradici a pokusit se opět vydat souborně POHÁDKY OD KAŠNY II .Opět přineste nebo pošlete na moji adresu.

Autoři, číňte se!

Václav

Příští schůzka LISu se koná v MěK v Jičíně ve středu 5.června 2002 od 17 hodin.

Promyslete si svoji účast na stmeláči (pravděpodobně 28.června 2002).

ZA JANOU HOFMANOVOU

V pondělí 22.dubna 2002 zemřela ve věku 65 let zakladatelka literárního kroužku při MěK v Jičíně, kronikářka města, obdivovatelka kultury, profesorka střední průmyslové školy, regionální autorka paní Jana Hofmanová.

Poslední rozloučení se konalo v jičínské smuteční síni v sobotu 27.dubna 2002.

P.S. Pokud se dozvíte o nějaké soutěži, možnosti publikování nebo jiné akci, která by mohla ostatní literáty zajímat, informujte mě a prostřednictvím Kobry i další členy. Přivítám i další literární práce, názory na kulturu i v širším slova smyslu a třeba i na Kobru samotnou.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 3.

Číslo 5.

Květen 2002.

(15. května 2002)